

Kiss László

Úttörőfröccs mise előtt

Már reggel tudta a disznó meg a tehén, hogy ma vasárnap van. Pedig az istállóban nem is lógott a szögön spárgával felkötve a kalendárium. Én sem mondtam nekik, mikor nagyapámmal itattuk őket a vályúnál. Csak ma nem jött a csordás meg a kanász túlkölni értük. Visszamentek az istállóba élvezni a boldog semmittevést. Legfeljebb a szertemáskáló nyulakkal szórakozhattak, mert azok is ott laktak. Azért örültem néha, mikor Dollár, agyonrúgott egy-egy nagyhangút közülük, mert ilyenkor nyúlpörkölt volt ebédre.

Itatás után kivittem a disznónak a vödör főtt krumplit reggelire, - a tehénnek már ott volt a széna -, nyulaknak friss akáclevelet szedtem, hadd legyen vasárnapjuk nekik is; majd mosakodni kellett egy téglaszappannal. Azt nem szerettem. A posztó rövidnadrág, amit nagyanyám rám adott, isten büntetése volt nekem, pedig nem csináltam semmi főbünt. Rosseb tudja, hogy eszik vagy isszák e azt. Pedig jó lenne egyszer kipróbálni, csuda finom dolog lehet, ha annyira tiltják.

Szandált is kellett húzni, de nem vihettem a kezemben még a templomig sem. Nagypapa is fehér inget vett, nyaknál szorosra gombolta, mer' vasárnap van, és templomba megyünk. Az utcában állandóan köszönni kellett, s ha véletlenül elbáméskodtam, nagyapám már rám is szólt:

- Nem tudsz dicsérni?, hogy az a! Erre persze gyorsan ráhadartam, hogy:

-„dicsértessékajézusneve”!

- Mindörökké - volt a válasz.

Alig értünk a keresztig az utcánk végére, már a nadrág pirosra dörzsölte combomat. Káromkodni akartam, de éppen Krisztus urunk nézett le rám barátságosan a keresztől, ezért inkább csöndben maradtam. A templomig az út nem volt túl messze, de félúton volt Krausz kocsmája, odára nagypapa mindig elfáradt.

- Még nem volt beharangozás - mondta és bementünk egy frissítőre. Persze így volt minden vasárnap. Ez egy boldogságos hely. Kaptam egy úttörőfröccsöt, ő meg igazit ivott. Nagyot.

Az úttörőfröccs, az egy mennyei ital. Egy kupica színes valamit beletölt a kocsmáros egy nagy pohárba - de sajnos a kupicába mindig visszafolyik egy kicsi, mert olyan gyorsan lötytyinti be a nagyba - aztán ráspriccel a szódásüvegből. Ha egyszer gazdag leszek éjjel nappal csak ezt iszom.

A rexasztalnál legények lökdösték dákóval a golyókat. Bogdán Pistit maguk közé engedték játszani, pedig csak most végzett örökre a nyolc iskolával. De az apja valami gazdag takarmányos volt, s örült mikor fizethetett egy kör büntetést, mert a gombát a golyója fellökte.

Én csak báméskodtam. Nagypapa kamerádjaival nagy hangon vitatta az életet, és csak itták a fröccsöket.

- Menj előre, majd utánad megyek - mondta, de ez még sose fordult vele elő. A mise még nem kezdődött el. Legények snúroztak a templom előtt a téren. Káromkodtak, szidták egymást, és az egymásba kapaszkodó süldőlányokat mustrálgatták. Erika is ott volt, meg Suhajda Klárka, akivel fogócskát játszottunk tegnap. Éppen csak hogy elértem a bugyiját, mert én voltam a fogó, s kicsit lerántottam neki. Láttam nagyon szépen pelyhedzett már, de nem az álla alatt,

mint a legényeknek. Most meg itt takarosan kicsípve, mindene bebugyolálva. Így is dobogott a szívem. Tudtam, hogy olyan szerencsém nem lesz többé a fogócskában, hogy még egyszer lássam a pelyhes csodát. Más is megnézné, nem igaz?

A főbejáratától baloldalt köszöntem szent Flóriánnak. Így alulról úgy nézett ki, mint egy birkózó. Római katonának volt öltözve. Testéhez képest nagy fejet hordott tarajos sisakja alatt. A tűzoltók védszentje volt, mesélte nagymama. Szemeivel az égre nézett ájtatosan, keze imádságra összetéve, lábain harcos szandál, ami nekem is van most a lábamon. Az övénél egy kicsi templom égett, ő meg csak imádkozik, ahelyett, hogy a tüzet oltaná. Pedig a tűzoltók védője. Nem csoda, hogy az önkéntes oltók a faluban még a Bercsiéknél sem tudták a lángokat eloltani. Ezért két disznó bennéget. Biztos előbb ők is imádkoztak egy verset. Mármint a tűzoltók.

Utolsót harangoztak, majd benn rágyújtottak egy nótára mer' bejött a pap az egész ministránshaddal. Jövőre már én is köztük leszek, és engem is néznek a népek. Suhajda Klárka is persze. A legények abbahagyták a snúrozást és az ajtóba álltak, hogy azér lehessen cigaretlizni tovább. A tisztelendő úr igazán szépen beszélt. Az mondta, hogy most bólogatnak imádkoznak, de aztán otthon visszamásznak a bűn fertős mocsarába. Ez mindig nagyon tetszett nekem. Elképzeltem, hogy az öregasszonyok meg a többiek szinte vezényszóra mocsétába másznak pendelyüket felhúzza és elégedetten beülnek a fertőbe. Aztán jött a sekrestyés hosszú bottal, aminek a végén pénzes zacskó lógott. Avval szokta fejbe vágni, aki úgy csinált, mintha aludna, hogy ne keljen pénzt bedobnia. Ez is egy jó állás. Az leszek, ha kinőttem a ministrálásból.

Az Úrfelmutatás előtt még megvártam, míg a főministráns háromszor kegyetlenül megrázza az aranycsöngőt, mire mindenki letérdelt, aztán rögtön a kocsmába iszkoltam, mert az ostyából nekem még sose adtak, pedig egyszer én is a térdeplők közé furakodtam. Az atya megáldott de ment is a következőhöz. Majdnem káromkodtam egyet. Hát igazság ez? Biztos finom, mert aki kapott, rögtön keresztet vetett és visszament a helyire.

A kocsmába nagypapa is istenes hangulatba volt. Kaptam még egy úttörőfröccsöt, és hazaballagtunk. Nagymama nem fogadott ájtatosan. Kérdezte, hogy mit prédikált az atya? Mondtam, hogy a bűnmocsárról meg, hogy hazudni is bűn. Árulkodás még nagyobb - gondoltam. Krisztus urunk csak jobban tudja, mint a pap, hogy mi helyes és mi nem. Nem igaz?

Vasárnap a tisztaszobában ebédeztünk, ilyenkor Pajtás és Milu is bejöhettek. Jó volt ebéd közben a csontokat dobálni, amit Pajtás már röptibe' röhögve elkapott. Nagypapa egy kupica szilvát ivott, nagymama kimerte a levest, az ablakból meg láttam hogy éppen hazajött Suhajda Klári. Én meg majd ebéd után, felvehetem megint a klottgatyámat és jön a csodálatos vasárnap délután. Eszembe jutott szent Flórián. Sajnáltam szegényt. Unalmas lehet ottan magára hagyva. Még kutyája sincs, akinek csontot dobálhatna...